

Izhaja:

10. in 25. vsakega mesca.

Dopisi naj se frankujejo.

Rokopisi se ne vračajo.

MIR.

Velja:

za celo leto 1 gold.
za pol leta 50 kr.

Denar naj se pošilja pod
napisom: Izdajatelju
„Mira“.

Vsakemu svoje!

Leto V.

V Celovci 25. julija 1886.

Št. 14.

Kmečki shod v Grab- štanji.

IV.

Tretji je govoril gosp. Jan. Kiršner po domače Lajčahar iz Čezave pri Žihpoljah. Priporočal je, naj kmečki shod deželnemu zboru resolucijo ali sklep izroči, naj si ta prizadeva osnovati, najprej ko je mogoče, deželno zavarovalnico proti toči, h kateri bi moral vsak posestnik pristopiti; dalje kmečki shod naroča svojim poslancem in zastopnikom, naj se za to potrudijo na vso moč.

Gosp. Kiršner je dobro in jasno dokazal in s številkami spričal, da dosedanje zavarovalnice tirjajo previsoke premije ali zavarovalnine. Akeionarji vlečejo debele dividende, inšpektorji in agenti mastne plače, — kmet pa plačuje visoke zavarovalnine! K sreči ubogih, preobloženih kmetov bi se to vse spreobrnilo, ako bi se napravila obligatna deželna zavarovalnica.

Gosp. Kiršner je res v črno zadel, in srčno je želel, da bi njegova možka in krepka beseda ne ostala glas vpijočega v puščavi.

To pa moramo obžalovati, da gosp. Kiršner svojega predloga ni raztegnil tudi na zavarovalnico proti ognju in proti nesreči pri živini. Naše dni se priporoča, da se vsak previden kmet zavaruje proti imenovanim trem nesrečam.

Najboljše bi pa bilo za zavarovance, ako bi to reč dežela sama vzela v roke ali pa še bolje: kmečke zadruga.

Duhovnik Ljubljanske škofije, gosp. Belec. je pod imenom: „Kmetom v pomoč“ na svitlo dal prelepo knjižico, ktero vsem kmetom kaj vroče priporočamo. Na strani 17 se tam o tej zadevi bere to-le: „Recimo, da dežela prevzame zavarovanje. Kapitala bi jej ne bilo treba, ker bi sama dobra stala ali garantirala z ysem svojim premoženjem. Tedaj bi zavarovancem ne bilo treba obresti plačevati. Zavarovalnina bi bila nizka, ker dežela ne bi iskala dobička; njen dobiček bi se se prebivalcem dobro godi, če prebivalci nimajo prevelikih stroškov.“

Nekaj novih uradnikov bi se po uradnih nastavilo, ki bi sprejemali zavarovalnico in to bi veliko ne veljalo. Primorana bi bila dežela, da bi potem za brizgalnice, živinske zdravnike itd. še bolj skrbela ko zdaj. Zategadelj bi bilo pozneje veliko menj nesreč in zavarovalnina bi bila veliko menjša. Ko bi bilo zastran zavarovanja v kadem kraju kaj pomanjkljivega, bi se poslanci v deželnem zboru pritožili in odpravilo bi se.

V Nemškem cesarstvu so zadnja leta napravili nekaj taci zavarovalnic, ki prav dobro in po ceni delujejo. Koliko imajo naše sedanje zavarovalnice agentov, ki se eden pred drugim ljudem vsiljujejo, in ti agenti morajo biti plačani, plačujejo jih pa zavarovanci z veliko zavarovalnino. Po tem bi ne bilo treba agentov, ker bi bila zavarovalnina nizka.

Najviši gospodje (osrednja uprava — Central-Verwaltung) pri Bavarski deželni zavarovalnici stanejo (imajo) po dva krajcarja od tisoč goldinarjev, pri naših sedanjih zavarovalnicah stanejo pa po pet krajcarjev ali pa še več.

Pri deželni banki „Messine“ se plača zavarovalnine od 1000 gld. le 1 gld. 50 kr. za 20 let; pri Dražanski zavarovalnici za živino se plačuje 30 krajcarjev od glave. Koliko se pa pri nas plačuje? Naj pogleda vsak v svojo zavarovalno knjižico in potem naj računi.“

Tako piše pohvaljena knjižica o deželnej zavarovalnici. Na konci pa še pristavlja: „Se bolje bi pa bilo, ko bi se kmetje enega okraja združili v zadrugo. K zadrugi bi morali pristopiti vsi kmetje. Zadruga bi imela razen drugih opravil tudi zavarovanje v rokah. Kmetje vedó sami najbolj, kje jih črevelj žuli in zavarovanje bi si gotovo oskrbeli tako, kakor bi bilo njim prav.“ Kaj pravite k temu? Ali to niso zlata vredne besede?

Gosp. Kiršner priporoča, naj to reč vzame deželni zbor v roke in napravi deželno zavarovalnico. Težko je verjeti, da bo deželni zbor volje to storiti. Gosp. Einspieler je v deželnem zboru že dvakrat dokazal, kolika dobrota bi bila, ako bi se napravila deželna zavarovalnica proti ognju, — pa vselej je bilo vse zastoj; še posmehovalo se mu je. Ko mu je v deželnem zboru spodletelo, jel je gosp. Einspieler v svojih nemških časnikih „Kärntner Volksblatt“ in „Kärntner Volksstimme“ priporočevati tako imenovane „kmečke zavarovalnice“ — „Bauern-Assekuranzen“, kakor jih je prav veliko po drugih nekterih deželah. Rajni gosp. fajmošter Plahuta v Št. Danijelji je poskusil tako zavarovalnico osnovati, pa vlada pravil ni potrdila. Zdej imamo na Koroškem dve taki zavarovalnici; ena se imenuje „Gegend“, druga pa za „Malocirkno in Rajhenau“. Obe ste začeli pri malem, pa iz malega raste veliko. Prva je imela konec leta 1885 v rezervnej matici 14.226 gld. 48 kr.; — tudi druga prav dobro gospodari in lepo napreduje. Slovenci! posnemajte te pametne in previdne nemške sosedo! Ako deželni zbor prošnjo kmečkega shoda v Grabštanji spodbije in noče osnovati obligatne deželne zava-

rovalnice ne samo proti toči, temveč tudi proti ognji in proti nesreči pri živini, zvežite se med seboj, napravite kmečke zadruga in te naj dalje delajo in skrbijo, da dobimo take zavarovalnice za posamezne okraje na Koroškem!

Kaj nam poročajo prijatelji naši?

Iz Celovca. (Ali so postave samo le za Nemce?) Dobili smo ravnokar dve jako imenitni postavi. Ena zapoveduje, kako morajo občine preskrbovati svoje uboge, druga pa zadeva vojsko zoper žganjpitje. Obe razglasuje deželni zakonik in k prvi postavi je deželni odbor, kar je vse hvale vredno, razposlal poseben, obširen poduk. Postave in poduk segajo posebno kmečkemu stanu do živega. Ravno v kmečkem stanu je pa veliko Slovencev, ki ali čisto nič ne znajo nemški, ali le prav malega, kako besedo. Ako ne pojde vse gladko in navstanejo kake zmešnjave, ali je tega kriv slovenski kmet, ki o postavi ničesar še slišal ni? Že nam dohajajo od več strani pritožbe zastonj novopostavljenih financarjev, ki bojo novo priklado na žganje pobirali. Take postave, take ukaze in take poduke, ki zadevajo posebno kmečki stan, naj bi dotične oblastnije napravljale in razpošiljale slovenskim občinam tudi v slovenskem jeziku!

Iz Celovca. (Lepe besede) je spregovoril sedanji predsednik naše deželne sodnije, g. baron Mylius. Rekel je v svojem nastopnem govoru svojim gg. svetovalec: „Naj nikoli ne pozabijo, da je sodnik za ljudstvo, ne pa narobe — ljudstvo za sodnika.“ Res lepe, zlata vredne besede! Prva potreba, da bode sodnik za ljudstvo, je pa gotova ta, da je zmožen tistega jezika, kterega ljudstvo govori. Deželna sodnija za Koroško ima opraviti z več ko 120.000 Slovenci. Po gorej omenjenih besedah gosp. predsednika smo torej pričakovali, da bode za podpredsednika naše deželne sodnije imenovan tak gospod, ki zna tudi slovenski. Žalibog da je naše upanje splavalo po vodi. Nemškoliberalno ministerstvo dalo nam je za predsednika gosp. žl. Vesta, rojenega Slovenca; sodnijski minister g. baron dr. Pražak, kteremu Nemci očitajo, da jih na steno pritiska, nam pa pošilja podpredsednika in njegovega namestnika, ki nobeden ne zna slovenske besedice. Mislimo, da nam tega nihče ne bode jemal za zlo, ako očitno povemo: Nas Slovence boli, da sedanje ministerstvo, na kterega stavimo vse zaupanje in kterega na vso moč podpiramo pri vsakej priložnosti, tako malo porajta in gleda na naše prošnje in potrebe. Ravno tako pa tudi očitno povemo, da, ako so razmere take, da moramo imeti trdega Nemca, da nam je med vsemi najljubši gosp. nadsodnijski svetovalec dr. Otwin Heiss, kterega smo dobili za podpredsednika in ga poznamo že dolga leta ko gospoda bistre glave, zlahtnega srca, ko spretnega in pravičnega sodnika. Gosp. dr. Heiss je sicer Nemec, pa vemo, da je tudi Slovence pravilen in obžaluje, da ne zna tudi slovenski. —

Iz Celovca. (Priporočba.) Prav po apostolsko se trudi za razširjenje krščanskega duha,

gosp. Franc Brückner iz Dunaja. Obhodil je že večkrat celo našo državo in povsod poskušal katoliška društva ali znova osnovati ali že obstoječa vtrditi in razširiti. V ta namen napravlja zabavne večere, pri kterih ima kratkočasne zборе in kaže tudi prav lepe „kunsti iz črne šole“. Kar ti večeri vržejo, daruje katoliškim namenom. Zraven je pa tudi volje, pripomagati, da cerkve dobijo raznovrstno cerkveno opravo prav po nizkej ceni. Zastopa ramreč slavno Dunajsko firmo „Kunstanstalt Johann Heindl in Wien“. Toplo ga priporočamo čč. gg. duhovnikom!

Na obrežji Vrbskega jezera. (Pustite pri pokoji naš slovenski jezik!) Salomonsko modri dopisovatelj iz Rožne doline v „Freie Stimmen“ trdi, da nismo Slovenci, smo le Vindišarji; zraven pa napada tudi naš slovenski jezik in piše, da naš jezik ni poseben jezik, da je le neka zmes ali spaka, ki obsega pol nemških in pol slovenskih besed.

Ljubeznjivi gosp. modrijan! Ne misli, da mi ne spregledamo, zakaj da se ti in tvoji pajdaši tako gnjevate nad našim jezikom; med vrsticami se lahko bere, kam pes taco moli: Vindišarji so doslej le na pol Nemci, in njih jezik le pol nemšk; pa po pravici jih bomo šteli med Nemce kakor hitro jim bomo zatrosili v njih govor več kakor polovico nemških besed. Ravno te misli je razvijal tudi nek visoko postavljen Koroški šolnik pred nekaj leti v privatnej družbi in še pristavil: „V 50 letih ne bode več Vindišarjev na Koroškem, ljudske šole jih bojo podjale“. Iz tega se jasno kaže, zakaj da bi nam taki gospodje radi popolnoma vzeli ljudske naše šole. Namesto takih šol, v kterih se po zdravej pedagogiki in po naših postavah glava bistri, srce požlahtnuje, in mladina izreja za verne kristjane, zveste Avstrijance, in omikane, srečne državljane, — namesto takih šol bi nam ti gospodje radi vsilili le take učilnice, v kterih bi se naša ljuba mladina na nos na vrat prelajala v Nemce, pomnoževala število in slavo nemškega imena in pot ravnala „Velikey nemške mater“ črez planine tje do sinjega morja pri Trstu.

V tem grmu tiči zajec, kterega lahko vidi vsak, kdor pri belem dnevu nalašč ne zatiskuje svojih oči. In taki gospodje so še predrzni dovolj in trdijo, da jim ponemčevanje naše še na misel ne pride, da nas — Bog obvaruj! — ponemčiti nočejo, da le mi mir kalimo, ako se branimo proti takim napadom. Naš slovenski jezik je od nekada na Koroškem doma; še pred 600 leti se je po celem Koroškem govorilo slovenski, — sam Koroški vojvoda je prisegel slovenski, — sv. meša se je in se še opravlja po nekterih škofijah v našem staroslovenskem jeziku, ki je našemu sedanjemu veliko bolj podoben, kakor staronemški sedanjemu nemškemu, — v našem slovenskem jeziku izdaja visoko ministerstvo na Dunaji že od l. 1848 vse državne postave in ukaze, — v našem slovenskem jeziku na svitlo daje naša Mohorjeva družba svoje bukve v več ko 30.000 iztisih in jih prebirajo meščani in kmetje, profesorji in hlapci, stari in mladi, gospodične in dekle.

Kakor Nemci doma ne govorijo med seboj v svojem pismenem jeziku, in ne tiskajo svojih knjig v lavantinskem, voitsberškem žargonu: ravno tako

mi Slovenci govorimo doma po domače, svojih knjig in pisem pa ne pišemo ne po Zilsko, ne po Plibrsko, ampak v književnem jeziku — po slovensko. In ravno ta slovenski jezik hočemo mi Slovenci v svojih šolah imeti za podučni jezik; kajti mi dobro vemo, da brez šole noben jezik, brez jezika pa tudi noben narod napredovati ne more.

Zatorej pustite pri pokoji in ne napadajte našega matrnega jezika in naših prizadev za njegovo povzdigo in oliko tako po nemarnem in po nepostavnem! Bog nam je priča, da hočemo z nemškimi sosedi živeti v popolnem miru in posnemati jih v ljubezni do matrne besede, do omike in napredka. Ne kalite torej miru v ljubej domačej deželi! Kar je pri Nemcih sveto, milo in drago, tudi nam Slovincem ne sme se šteti v greh. Mi smo zvesti in konstitucionalni državljani mogočne Avstrije in se hočemo tudi posluževati svojih pravic, kakor vi, torej tudi vseh pravic zastran matrnega jezika. Torej smo tudi osnovali družbo ssv. Cirila in Metoda v bran in povzdigo svoje matrne besede, kakor napravljate vi svoj „deutscher Schulverein.“ Vse to je naslonjeno na obstoječe postavbe, je torej postavno in dovoljeno, in ni noben greh kakor nam vi očitete pri vsakej priložnosti. Z vašimi napadi na našo milo materno besedo sejete neprenehoma v deželi razdor in kalite mir: pustite nas torej pri pokoji!

Iz Zilske Bistrice. (Z a h v a l a.) Nabira za cerkev sv. Martina na Zilski Bistrici je dokončana. Podpisano cerkveno predstojništvo šteje si v sveto dolžnost, da tu očitno izreče pristržno in najtoplejšo zahvalo vsem blagim dobrotnikom za obilne darove. Radovoljno so darovali za blagi namen: za božjo čast in povišanje presv. božjega imena. Silno nas veseli, da se je toliko nabralo za našo cerkev. Naj bi dobrotljivi Bog blagim dobrotnikom stotero povrnil na duši in telesu, kar so dobrega storili za hišo božjo. Tu se bo vsak den opravljala najsvetejša daritev sv. meše, pri vsakej bo Gospod Bog milostljivo gledal na nje, ki so pripomogli, da se je postavila cerkev.

Iskreno in goreče se zahvalujemo Vam, visoko častiti gospodi duhovni, ki ste nabiro tako radovoljno podpirali z obilnimi darovi, pa tudi sami se trudili in prijazno pomagali, da se je nabralo toliko milodarov. Naj Vam bo za ves trud in vse dobrote tisočeren časen in večni blagoslov. Ponižno se zahvalujemo še posebej premilostljivemu gospodu knezoškofu Petru, ker so blagovolili dovoliti, da se darovi nabirajo tudi po cerkvah naše škofije, in so tudi sami darovali sto goldinarjev. Posebna hvala gre tudi blagorodnemu gospodu c. k. deželnemu predsedniku, ker so milostljivo dovolili nabiro po celem deželi.

Kako pa je z novo cerkvijo, bote vprašali, blagi dobrotniki? Na to vsem dragim darovalcem očitno naznanjamo, da pri cerkvi že marljivo in pridno delajo zidarji, tesarji in drugi delavci, da, ako je božja volja, bo cerkev do jeseni pod streho, tudi zvonik bo gotov, da bomo štiri zvonove imeli in bojo še letos obesili se v zvonik. Skrbeli bomo, da bo letos vsaj en altar dodelan, druga dva altarja, leca in vsa znotrajna oprava pa mora čakati na drugo leto. Cerkev, zvonik, altarji in znotrajna oprava se izdeluje v gotiškem slogu. Tudi farovž,

hlev, morebiti tudi mežnarska hiša bo še letošnje leto dogotovljena.

Cerkveno predstojništvo pri sv. Martinu na Zilski Bistrici dne 30. junija 1886.

Luka Vavtižar, župnik.

Marko Kaiser in Jakob Vigele, ključarja.

Iz Šentjurja blizo Celovca. (N o v a š o l a!)

Doslej nismo imeli posebne šole in otroci so morali hoditi celo uro daleč v mestne šole. Zato nam je prav po godu, da dobimo svojo lastno šolo. Po zimi in za budih vetrov so se nam otročiči prav smilili. Morali so gaziti globok sneg preko hajde ali vojaškega vežbališča. Marsikteri je v šolo ali domu gredé nevarno zbolel, neredkokrat tudi vsled tega zamrl. Saj smo slišali še vsako zimo podobnih žalostnih dogodkov. Pa žalibog tudi zanaprej ne postane boljše, kajti šolsko hišo zidajo preko hajde, daleč od večine posestnikov, za katerih denarje se dela, v kraju, za šolo v nobenem obziru neprimernem. Če se ogledamo nekoliko po Koroškem, nam bije v oči žalostna prikazen, čudna navada, staviti nove šolske hiše najdalej ko mogoče od farne cerkve in stanovanja duhovnika, ki ima v šoli kerščanski nauk učiti, in prav blizo kake krčme ali taberne. Te navade so se držali tudi pri tej priložnosti. Nova šolska hiša bode stala blizo ceste tik „Kreuzwirtha“ in blizo vojaškega vežbališča. Otroci, ki po zimi pregazi hajdo, nima več daleč v mesto, kamor pride brez dalejših ovir in zadržkov. Le malo posestnikom, katere prav lahko po prstih svojih rok sošteješ, je morebiti šola v tem kraju po godu, ogromna večina davkoplačevalcev pa se čudi, kako je mogoče bilo za njih denarje šolsko hišo blizo „Kreuzwirtha“ zidati. Pa še ta neznatna menjšina posestnikov ob cesti do mosta čez Glino, na gornjej in spodnej Goričici šole tam ne potrebuje, ker sploh tam ne prebiva ali pa bode svoje otroke nadalje v mestne šole pošiljala kakor gosp. Oremus, Ulrih in drugi. Zakaj pa se je moral ravno ta kraj za šolsko hišo izbrati? O tem nekaj prihodnjič.

Iz Vrat. (Z a h v a l a.) Pri groznem požaru na Vratih se je posebno požarna bramba iz Zilske Bistrice prav dobro obnašala. Pri Smukarju so rešili veliko reči, nekemu človeku celo življenje. V imeni Smukarja, svojega strica, se toraj podpisani srčno zahvalujem Bistriškej brambi za njeno izdatno pomoč. Jože Skarbina p. d. Kasin.

Iz Podjunske doline. (Bolnišnica usmiljenih bratov v Št. Vidu. — Nekaj za oštirje.) Bil sem več dni pri usmiljenih bratih v nemškem Št. Vidu. Našel sem tam prav prijazno in dobro postrežbo. Ko sem nazadnje prašal, koliko sem dolžen, niso hoteli nič vzeti. Zato te bolnišnice ne morem prehvaliti, in krivico delajo tisti, ki ljudem na ušesa pihajo, da naj nič ne dajo popotnim usmiljenim bratom, češ, da so tako dosti bogati. Več ko naberejo, več bolnikov lahko sprejmejo, in to je dobrota za celo deželo.

Čul sem, da oštirji (krčmarji) zanaprej ne bojo smeli več mesa iz hiše prodajati. Za deželo bi bila taka postava pretrda. Samo za svojo gostilnico se oštirju ne splača klati, ker bi mu preveč mesa ostalo. Do zdaj so ob nedeljah delavci in bajtarji prišli k oštirju po kak funt mesa. Mesarji so pa redki na deželi, in dve uri daleč nobeden ne pojde po funt mesa. Mesarjem se zdaj

tako dobro godi, ker je živina tako po ceni. Zakaj ne bi pustili živeti še malih oštirjev po deželi?

Iz Belaške okolice. (Novošegni mojstri; novi poslanec Dumreicher.) V Belaci zidajo ogromno šolsko poslopje; pa ni še dokončano in že ga morajo popravljati. Posebna komisija je spoznala, da so nekatere izbe premajhne, da je železje, ki nosi dvojno podstropje, v turnarske dvorani preslabo in bode treba podpornih stebrov in da se mora zemlja pred imenovano dvorano povišati, da učencem ne bode treba skoz lužo bresti. Tako previdno delajo skrbni očetje skoz in skoz nemškega mesta. Da bi le tudi ti očetje iz svojega aržeta plačevali te nepotrebne stroške!

Koroška kupčijska kamera je zvolila za svojega državnega poslanca gosp. barona Dumreicher. „Freie Stimmen“ so prinesle govor, ktereja je ta gospod imel ko kandidat pred svojimi volilci. Nehoté je v svojem govoru izrekel nam Slovencem največo čest in slavo. Dumreicher, liberalen Nemec od pete do glave, je rekel: „Ali to ni čudna prikazen, da so avstrijski Nemci poslednja leta si stvarili največe društvo, ki so ga Nemci kdaj imeli, da so v življenju spravili iz samosvoje moči in brez vsake državne pomoči društvo nemškega šulferajna“. V teh besedah tiči za nas Slovence največa čest in slava. Naj govoré številke! Nas Slovencev je $1\frac{1}{2}$ milijon in naša Mohorjeva družba šteje čez 30.000 družnikov, ako ravno nimamo od nikogar in od nikoder nobene podpore in pomoči. Nemci pa iščejo in dobivajo pomoči še clo iz ptujih dežel, iz velike Nemčije. Nemcev je več ko 40 milijonov in po primeri z našo Mohorjevo družbo bi „nemški šulferajn“ imel šteti več ko 800.000 družnikov. Ali jih pa ima? Mi Slovenci smo še hujši in še bolj vneti za omiko in napredek svojega naroda, in zraven še nikogar ne žalimo in ne segamo v tuje pravice!

Iz spodnje Zile. (Možka beseda.) Gosp. župnik Rup Franc v Šent-Jurji je na nek dopis požarne brambe tako-le odgovoril: „Da se požarna bramba vdeleži pri procesiji rešnjega Telesa, zabraniti ne morem. Kako pa naj se obnaša, zastran tega pa tirjam to-le: Brambovci, ki pridejo v kopicah, morajo med procesijo hoditi brezoglavi; tisti pa, ki nosijo čelade ali helme, smejo pokriti hoditi, pri blagoslovu pa morajo jih z glave sneti. Godbe jes ne potrebujem, vendar ne branim, da se je med procesijo požarna bramba posluži. Popoldne ali na večer je, ker je normski den, godba za ples prepovedana.“

Tako se bere v „Freie Stimmen“ 7. julija 1886. Ta odgovor je nekoga hudo razžalil in tako spekel, da v časniku razsaja in udriha po gosp. župniku Rupu in po gosp. župniku v Čačah. Razžaljeni dopisovalec misli, da sta imenovana gg. župnika visoki cerkveni praznik ponižala in lepoto cerkvene slovesnosti škodovala, kar cela občina obžaluje. Praznik sv. Rešnjega Telesa je že več ko 600 let star; tedaj še ni bilo požarne brambe in turške muzike; spreved s sv. Rešnjim Telesom je cerkvena slovesnost, ktera se obhaja z molitvami, petjem in zvonjenjem, ne pa z vojaško komando in turško muziko. Kar je v občini zvestih in vernih katoličanov — in teh jih je, hvala Bogu! velika večina, — so teh misli, da je pranganje najlepše in najspodobnejše, ako šolska mladina

lepo poje, odraščeni mladenči in možje žebrajo, pevci pred nebesom prepevajo, za nebesom ženske molijo in device s svojim banderom in petjem dolgo rajdo sklenejo. Za vse une komedije jim čisto nič ni mar, ker ljudi le bolj motijo in raztrešajo. Takih glasov se sliši že več tudi iz drugih krajev naše doline: Gosp. Rup so spregovorili možko besedo in dali pravi odgovor!

Iz Sepca pri Grabštanji. (Alpenrose; pesji strah) Borovski pevci — sami Slovenci, „Alpenrose“ imenovani — so bili napovedani v Grabštanji: „Gliha se štriha“. Občinski sluga je zapovedoval, naj ljudje svoje hiše lepo okinčajo, koder ti visoki gostje pojdejo. Malokdo je ubogal, le krčmarica v Štarcah je storila, kolikor je le premogla. 11. julija — nedeljo ob $\frac{1}{2}$ 10, ko smo iz cerkve šli, primaha jih kakih 20—25 pevcev skoz Štarce in Sepec. Pa okinčane krčme v Štarcah noben še pogledal ni, česar krčmarica menda ni bila vesela. Požarni brambovci in godci so pevce spremljevali v Grabštanji. Kje so Borovski gospodje opravljali božjo službo, nihče ni vedel povedati. Slovenski katoličani v Grabštanji pač niso tako razsvitljeni, da bi vedeli, da Borovski pevci — naj so ravno rojeni Slovenci — spadajo med tiste nemško-liberalne pevce, o katerih pišejo časniki: „Des Sängers Tempel ist die Natur, sein Gebet das Lied“. Se ve da je bilo v Grabštanji teh slavnih pevcev vse veselo in celo sveto nedeljo vse židane volje. Slovenci so še celo zapeli sveto pesem: „Das deutsche Lied“! Grabštanski posilonomci so od samega veselja skoraj poknili.

Kolera se bliža in povsod zaukazujejo občinske in višje oblastnije, naj se povsod vse lepo čedi in snaži. 24. junija — praznik presv. Rešnjega Telesa — je znan gospod, ki je že več psov postrelil, nekemu posestniku v Sepci ustrelil prav pridnega in pohlevnega psa. Po navadi je šel z živino na pašo tik gore. Tu ga zadene kroglja znanega strelca, da na potu mrtev obleži. Ako ima kdo tako pravico, naj se zgodi; da pa mrha 14 dni na poti leži, da strelec ali občina, ktere se je ta reč naznanila, smrdeče mrhe ne spravi na stran, — da morajo mimogredoči par tednov strašen smrad prenašati: to posebno naše dni menda ni postavno in vnovič priča, kako „Bauernbund“, v katerem tudi naš gosp. župan Seebacher ko odbornik in denarničar sedi, vestno skrbi za nas kmete.

Iz Sveč v Rožnej dolini (Požarna bramba; — posvečuj nedeljo.) Lepo nedeljo — 27. junija — so pripeljali brizgalnice iz Celovca; gosp. Jergič je z njimi prišel. Dobili smo tudi požarno brambo in vodja jej bode mladi mesar Plaznik. To je vse prav in hvale vredno, da človek človeku pomaga v nevarnosti in nesreči. Zatorej je te nove naprave vse veselo. Treba je vendar omeniti nekterih nevarnost in napak, ki se pogostoma nahajajo pri takih napravah. Učite in vadite se pridno in marljivo, pa varujte se zvesto tistih „knajp“ v pozno noč in še clo v sobotnih večerih. Zlati čas in denar se zapravi, človek se pohajkovanja in pitja navadi, dela in božje službe pa odvadi. Priložnost je huda reč in skušajava velika! — Še nekaj moram omeniti in prositi: Brambovci! ne zabite, da ste Slovenci. Posnemajte slovenske korenjake v Šent-Jakopu; ti imajo

slovensko zapovedovanje, glejte, da od njih dobite ga tudi vi, da ne bode požarna bramba spet nova nemška propaganda! —

Ne samo na praznik presv. Rešnjega Telesa, ampak tudi na god ssv. Petra in Pavla, ki jih imamo v velikem altarji, je fužinski vodja gosp. Tobeitz kril streho na gradiču. To se pa vendar pravi: z Bogom se norca delati.

Iz Bistrice v Rožnej dolini. (Ogenj; nova šola.) V sosednji Posinčejvesi so imeli velik strah. Pri „Bovčanu“ je navstal ogenj in njemu in sosedu je vse pogorelo. Ljudje so od vseh strani prileteli branit, tudi mi z Bistrice in Svečan, pa smo več hiš srečno oteli. —

V Šent-Janžji dobijo vendar-le kmalu novo šolo; volili so v nedeljo popoldne — 11. julija — za Bistriško šolo novi šolski odbor. Otroci iz Posinčje vesi so prej hodili v šolo na Bistrici in v šolskem odboru sedeli 3 odborniki iz Posinčje vesi. Ti so izstopili in bojo Posinčiči volili za šolski odbor v Šent-Janžji, kamor se bojo njih otroci vsolali.

Iz Rožeka. (Požar.) 11. julija — nedeljo popoldne — je bil ves Rožak v velikem strahu. Komaj so se pogorele hiše dozidale, lahko bi bila spet šla cela ves. Pri poslednjem ognji ste ostale le same dve hiši, in ravno te ste zdaj pogorele. Pri „Mesarji“ v skednji je požar navstal in zgorelo je to in sosednje pohoštvo. Prva je na pomoč priletela požarna bramba iz Šent-Jakoba, za njo pa tudi iz Vrbe in Wernberga. Čest in hvala vrlim brambovcem! Njim se je zahvaliti, da ogenj daleč ni segel. Posebno hvalo pa zaslužita požarne brambe načelnik gosp. mladi Widman in farni administrator gosp. Bergman v Št. Jakobu.

Od koroško-štajerske meje. (C. k. kmetijsko društvo in slaba letina.) Slovenci se nimamo našemu kmetijskemu društvu za kaj posebnega zahvaliti. Vse, kar od njega zvemo, se nam pove po nemško. Časnik, katerega društvo na svitlo daje, je trdo nemšk. Par let nam je pošiljalo majheno slovensko prilogo, kar nas je srčno veselilo. Ker pa ta priloga ni donášala dobička, temveč kazala menda nekaj zgube, zapala je in vse je spet trdo nemško. Popotni naš učitelj, kakor jih imajo Slovenci po drugih deželah, je trd Nemec, ki nam ne ve povedati slovenske besedice. Ni se torej čuditi, da Slovenci nimamo veselja in srca do tacega društva. Kako bi nas veselilo in gotovo več Slovencev si v društvo privabilo, ako bi k „Miru“ za tiste iztise, ki hodijo med Korošce, vsaj enkrat na mesec dajalo kako slovensko prilogo! To bi bilo na vse strani hvale vredno in donášalo bi gotovega sadu. — Pa žalibog, da so le sladke sanje, od našega društva pričakovati kaj tacega; — kar pa je res, je pa res in radi hvalimo. Letina se letos na vse strani kaže strašno slaba, — žalostna bo za ljudi, še hujska pa za živino, ker ne bode krme. Hvaliti moramo torej, da je naše kmetijsko društvo državnemu zboru poslalo krepko prošnjo, naj dela na to, da visoka vlada poižve, koliko škode in zgube naša dežela zavoljo slabe letine trpi in da se pri davkih, največ ko je mogoče tudi odpiše. Za to gre našemu društvu vsa čest in hvala! Se ve da bi bila neizrečena dobrota, ko bi društvo zamoglo posebno krme iz drugih dežel dober kup dobiti,

jo shraniti in ob svojem času ubogim kmetom prodajati za najboljši kup, ko je mogoče.

Iz gornjega Bernika na Gorenjskem. (Slepec-kolar.) Pri nas živi slep mladenec, 21 let star, ki je oslepil, ko je bil poldrugo leto star, pa je zlo bistroumen. On zna izdelati vsako kmetiško orodje. Ravno kar je izdelal nov voz, čeravno še nikdar ni videl, kako se voz izdeluje. Ni se potem čuditi, da slepci v zavodu v Brnu izdelujejo tako lepe reči; saj imajo pripravne in izučene mojstre za učitelje; ta mladenec pa se je kot samouk tako izuril.

Kaj dela politika.

Po raznih časnikih je bilo brati, da se Taaaffe nagiba na nemškoliberalno stran. Še češki listi, ki so prej zmirom podpirali vladu, začeli so jo zdaj obirati. Vladni listi pa zatrjujejo, da se vlada stanovito drži svojega prvotnega načela. Mi pa že davno vidimo, da sedajna vlada zmirom omahuje med levico in desnico, zato so vse stranke nezadovoljne z njo. — Ruski listi pišejo, da bo Avstrija v kratkem vzela Bosno in Hercegovino v svojo popolno last. — Nekteri hočejo vedeti, da se naš in ruski cesar jeseni snideta v Galiciji pri vojaških vajah.

Iz Srbije pridejo žalostne vesti. Namesto pravice vlada tam sila in samovolja. Nekatere poslance, ki so proti vladi govorili, pustil je kralj Milan kar zgrabiti in domu tirati. Morda še dočakamo, da bojo Srbi še veseli, ako se zamorejo pridružiti Avstriji. Saj mala Srbija tako nema prihodnosti, odkar je Bosna postala avstrijska. — Pri angležkih volitvah je zgubil minister Gladstone dosedajno večino. Angleži so mu zamerili, da je hotel Ircem dati preveč pravic. Irci se pa tolažijo, da tudi novo ministerstvo ne bo moglo shajati brez pomoči irskih poslancev; kajti tudi med novo večino ste dve stranki, ki ste si v mnogih rečeh navskriž. — Abesinski kralj hoče odstopiti in vladu prepustiti svojemu sinu.

Gospodarske stvari.

Koristno je, da se živina v ograjena gnojišča izpušča.

Živino iz hleva na ograjena gnojišča večkrat izpuščati ima svoje znamenite koristi. Živini se podaje s tem priložnost, da se primerno prehodi in prezrači, to pa brez pastirja ali paznika. Pa tudi gnoj sam na sebi s tem le pridobiva na dobroti, ker se od živine dobro pohodi in stepa. S tem se pa naredi, da gnoj le več dve tretjini svojega prvega prostora zavzame, dalje se zabrani, da gnoj tako rad ne plesni in se zopet ne razsuši. Tudi nadaljnje razkrajevanje se zakasnuje in izpuhtenje amonijaka na najmanjšo mero omeji. Tako trdno steptan gnoj more, če se o pravem času z gnojnico poliva, po šest mesecev in še dalje na gnojišču ležati brez vse izgube in škode. Da se vsi ti haski še v višji meri dosežajo s tem, da se živini v hlevu samem bolj globoke staje napravijo, v katerih potem gnoj lahko do izvažanja obleži. Pri takem ravnanju se dvojje doseže, prvič ni treba

vsak dan gnoja izkidakati in drugič ostane gnoj do izvažanja dober in nepokvarjen. Pri sedanjih slabi ceni poljskih pridelkov in pri dragoti dela je to velike važnosti, posebno pa še zaradi tega, da zdravje živine na nobeno stran ne trpi. Ako gnoj pod živino ostaja, se ravno za tretji del več gnoja naredi, kakor pa, ako se gnoj dan na dan izpod živine izkidakava. Stelje se ve, da se na dan za 1 kilo blizo več pod jedno živinčce potrebuje. Kdor bi pa na poslednji način ne hotel ali ne mogel ravnjanja z gnojem vrediti, naj pa skrbi, da more živina v ograjenem gnojišču se vsak dan nekoliko časa sprehajati in se vetriti; tako mu bode to v vzboljšanje gnoja mnogo koristilo. „Slov. Gosp.“

Za poduk in kratek čas.

Občni zbor družbe sv. Cirila in Metoda.

Petega julija t. l. ravno na praznik slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda se je vršil v beli Ljubljani prvi občni zbor družbe sv. Cirila in Metoda. Še ni minulo leto, odkar so rodoljubi slovenski sprožili blago misel, ustanoviti družbo. Imela bi braniti in ohraniti svetinje slovenskega naroda v šolah, namreč katoliško vero in besedo materno. In že je bilo pri prvem občnem zboru zastopanih 25 podružnic; iz vseh krajev slovenskih — iz Kranjskega, Goriškega, Primorskega, Štajerskega; tudi Koroška je poslala svojega zastopnika.

V krasnej cerkvi Jezusovega srca so se zbrali vsi pooblaščenici, ktere so poslale podružnice k zborovanju v Ljubljano. Gosp. prof. Tomo Zupan so imeli pri altarju sv. Cirila in Metoda slovesno mašo, pri ktere so čitalnični pevci prav ginljivo peli. Ob 11. uri se je začelo v čitalnični dvorani zborovanje. Dosedanji prvomestnik gosp. L. Svetec je pozdravil navzoče goste in prav jasno razložil, kako živo da potrebujemo družbe, ki bo branila slovenske narodne pravice v šolah. Nemški „Schulverein“ skuša po vsem Slovenskem svoje mreže razpeti in poduk v slovenskem jeziku overati. Zraven seje povsod nevero. Narodni odpadniki, ki se izšolajo v ponemčenih šolah, so tudi največji sovražniki sv. cerkve. Družba sv. Cirila in Metoda ne bo jemala Nemcem njih pravice in se ne bo vrivala v njih šole. Branila bo le šole, ktere obiskujejo otroci slovenskih starišev, proti ponemčevalnemu in brezverskemu vplivu. Kakor sta sv. Ciril in Metod razširjala kersčansko omiko med Slovani in jih v matrnem jeziku podučevala, tako jim hoče tudi družba sv. Cirila in Metoda varovati vero in besedo materno. — Gosp. prof. Tom. Zupan je poročal, da ima družba že več kot 4000 gld. premoženja. Potem se je izvolil odbor in je bil gosp. Tom. Zupan za prvomestnika enoglasno izvoljen.

Po volitvi se je začelo posvetovanje, kako naj začne družba svoje delovanje. Povdarjali so, da bo treba najprej pomagati Slovincem na nemški meji. Posebno hoče družba ozir jemati na potrebe koroških Slovincov. Tistim občinam, ktere hočejo pri najvišej državnej sodnji za slovenske šole pravdo začeti, bo priskrbela in plačala spretnega odvetnika, ki bo pripomagal slovenskemu jeziku do pravice v šoli.

Koroški Slovenci! 130.000 Slovincov nas je na Koroškem in nimamo ne ene slovenske šole. Pomoči smo res potrebni. Da bo pa družba sv. Cirila in Metoda svoj namen ložej dosegla, pristopajte obilno k tej vsem Slovincem tako važnej družbi. Naj bi ne bilo nobene doline, kjer bi ne imeli podružnice sv. Cirila in Metoda.

Smešničar.

Sodnik: „Jaz vas nisem obsodil, ampak paragraf.“

Obsojenec: „Drug se izgovarja na drugega. Kje pa stanuje tisti gospod Paragraf?“

Kaj je novega križem sveta?

Na Koroškem. Tudi na Koroškem se nabira za spominek slavnega vojskovodja maršala Radetzkyja. Slovenci! Saj tega „očeta“ poznate tudi vi in boste storili, kolikor premorete. — Velika nesreča se je prigodila na Velikem Zvonu (Grossglockner). Grof Pallavicini in neki Crommelin so padli s svojima vodnikoma v globočino ter se do smrti pobili. Sneg se jim je vtrgal pod nogami. — Tisti Avgust Gugl, ki je v liberalnih listih obiral in smešil štiri duhovnike v labudski dolini, je vse preklical, ko je prišlo do tožbe. Taki so liberalni kričači; prej imajo polne usta; kedar pride pa do resnice, se hitro umaknejo! — Strela je užgala pri Steinerju v Theisseneggu, da je pogorelo vse pohištvo. — Neki duhovni gospod profesor je podaril za veliki oltar v Gospi Sveti 200 gld. — Živinskega zdravnika so dobili v Št. Mohoru; ravno tako v Volšperku. — Tukajšnega trgovca z železnino Rossmanna so zavolj goljufije obsodili v triletno ječo. — Zadnjo nedeljo so blagoslovili prenovljeno cerkvico sv. Primoža pri Celovcu. — Na smrt obsojena je bila pred Celovškimi porotniki tista Cecilija Pirker, ki je blizo Millstatta zavrtno umorila in oropala kramarico Marijo Schwarzenbacher. — Dve ženski iz labudske doline so obsodili v ječo zavolj detomora; ena je dobila tri leta, druga osem mesecev. — Po Celovcu se klattijo ponočnjaki, ki snemajo in prenašajo table z napisi, okna itd. Nekaj jih je policija že pograbil. Kaj imajo pobalini od takih norčij? — Iz Celovške ječe je ubežal na 8 let obsojeni čevljar Sekly. Skril se je na neki skedenj. Od tam so ga pa po noči hlapeci pregnali, in ko je skočil s skednja, pobil se je toliko, da ni mogel več naprej in so ga lahko vjeli.

Duhovniške spremembe v Krški škofiji.

Premil. knezoškof bojo angeljsko nedeljo na Diekšah novopopravljeno cerkev posvečevali in delili zakrament sv. birmе. — Č. g. D. Thahammer, mestni župnik v Sovodji (Gmünd) so postali škofijski svetovalec in dekan. — Č. g. Vil. Segl, do zdaj provizor v Kolbnici, pridejo za provizorja v Št. Jur pri Jezeru. — Umril je na Križnej gori pri Celovci gosp. Luka Wuchrer, penz. župnik Borovski. R. I. P.!

Za pogorelee na Vratah so darovali:

	prenos	72 gld.	20 kr.
Andr. Pak, Tesnar v Svečah	1	"	—
Greg. Feinig, Čarej v Svečah	—	"	50
		73 gld.	70 kr.

Loterijske srečke

od 17. julija.

Line	41	15	37	31	40
Trst	42	44	62	52	59

Tržna cena v Celovcu.

Ime blaga	na birne		na hektolitru	
	gld.	kr.	gld.	kr.
pšenica	5	70	7	10
rž	4	30	5	30
ječmen	4	20	5	30
oves	2	70	3	30
hejda	3	80	4	60
tursica	4	50	5	70
pšeno	7	—	8	70
proso	—	—	—	—
grah	5	20	6	—
leča	—	—	—	—
fižol	5	40	7	50
krompir	1	25	1	50
			na kilo	
			gld.	kr.
goveje meso	—	—	—	58
telečje meso	—	—	—	60
svinjsko meso	—	—	—	62
koštrunovo	—	—	—	44
maslo	—	—	1	—
puter	—	—	—	94
prekajen špeh	—	—	—	70
frišen špeh	—	—	—	56
mast	—	—	—	60
100 kil sena	—	—	4	20
100 kil slame	—	—	4	90
100 kil deteljnega semena	—	—	39	—

Oglasila.

Anton Sodja, puškarski mojster in kup-čevalec v Borovljah (Ferlach, Kärnten), priporoča svoje vsakovrstne lovske puške, ki so vse dobro preskušene v c. k. preskušalnici. Cena je primerno nizka. Prodaja tudi patrone in drugo lovsko pripravo. Cenike dopošilja brezplačno.

Fr. Pihac, poprej **J. Brunner** v Belace (za mestno farno cerkvijo, Weissbriachgasse) priporoča čestitemu občinstvu svojo mnogo-vrstno zalogo suknarskega in volnatega blaga ter narejenih možkih oblačil vsake vrste. Oblačila po naročeni meri se hitro in dobro izdelujejo in po jako nizki ceni prodajajo.

Dobro vino z Janžkega Vrha od let 1879, 1883 in 1884 je na prodaj, vsega 20 startinjakov. Več pove vredništvo „Mira“.

Za prvo sv. obhajilo in za razne praznike v letu priporočamo našo veliko zalogo **Molitvenikov** v slovenskem, nemškem itd. jeziku. Vse priljubljene knjige imamo v velikih izbirkih in raznovrstnih vezeh v zalogi. Imenike pošljemo na zahtevanje brezplačno.

„Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani,
stolni trg št. 6.

A. Prosen, trgovec s tržaškim blagom v Celovcu, priporoča svojo veliko, čisto frišno zalogo kofeta vsake sorte, rajža, moke, masti, špeha, olja, petroleja in takih stvari. Ima tudi eterična olja in esence. Muštri in ceniki se pošiljajo zastonj.

Gostilničarjem in zasebnikom

uljudno naznanjam, da sem od nekega imenitnega vinogradnika na Dolenjem Avstrijskem prevzel v razprodajo veliko zalogo nepokvarjenih, dobro preležanih, čistih avstrijskih vin iz gorovja in iz doline. Postrežem lahko z vsakovrstnim belim vinom, kakor Retzer, Mailberger, Markersdorfer; pa tudi z rudečim, kakor Matzner in Burgunder. Vse prav dobro, staro blago in dober kup; pa le v sodih na vedre in polovnjake.

F. Terdina,

trgovec v Celovcu, Villacher Strasse 1.

Da je vino natorno, za to dober stojim.

Nova zaloga slovenskih molitvenih knjig! Podpisano največje založništvo nemških molitvenih knjig je prevzelo v zadnjem času tudi založništvo slovenskih molitvenih knjig in je že dalo na svetlo osem različnih molitvenikov, katere so spisali najbolj sloveči slovenski duhovni pisatelji.

Mnogo tisuč slovenskih knjig razne vsebine in zunanje dragocenosti imamo že zdaj na razpolaganje.

Opiraje se na svoje staroslavno in največje založništvo nemških molitvenih knjig in na lastno največje knjigovezstvo s pomočjo strojev in ker smo si že pridobili za svoje podvzette več najboljših slovenskih duhovnih pisateljev, nam je mogoče, da prekosimo ne samo po vsebini, temveč posebno po zunajnosti molitvenih knjig vse dosedanje slovenske založnike molitvenikov.

Konečno izjavljamo, da prodajamo slovenske molitvene knjige najbolj različne vsebine in od najbolj finega vezanja za 15 odstotkov ceneje kot katerikoli prejšnji slovenski knjigotržec.

Upajoč, da se naše koristno in rečno podvzette povzdigne v kratkem na najvišjo stopinjo, vabimo slavno slovensko občinstvo in knjigotržce k nakupu naših v vsakem obziru dovršenih molitvenih knjig.

Z odličnim spoštovanjem

Ignacij Knitel,

veliki založnik nemških in slovenskih molitvenih knjig v Innsbuku.

Našim častitim p. n. naročnikom!

Podpisana smatrava si za svojo dolžnost, v zapreko vsakoršnim zmotnjam prečastito duhovščino opozoriti, da je gosp. **Ignacij Knittel** v **Insbrucku** založil in izdal slovenske molitvenike, glaseče se: „**Marija naša pomočnica**“, „**Svete nebesa**“, „**Steza v sveti raj**“, „**Zvonček nebeški**“, „**Sveta ura**“, kateri pa z molitveniki ravno teh naslovov iz najine zaloge nimajo druge enakosti, kakor le naslov. — Opozarjati nam je še slav. občinstvo, da visokočastito Ljubljansko knezoškofijstvo tem v Inomostu založenim molitvenikom ni hotelo dati dovoljenja.

Ljubljana, dne 20. julija 1886.

Mat. Gerber,

Henrik Ničman,

založnika slovenskih molitvenih knjig.

Službo občinskega tajnika išče mož nemškega in slovenskega uradovanja dobro vaje, ker je že 17 let opravljal to službo in ima dobra spričevala. Ime pove vredništvo „Mira“.

Zahvala in priporočilo.

Podpisani posestnik že nad 70 let v Celovci obstoječega

„HOTELA SANDWIRTH“

zahvaljuje se udano mnogobrojnim častitim gostom za dosednji blagovoljni obisk in od mnogih stranij skazano zaupanje; hkratu prosi se za daljni obisk p. n. potujoče občinstvo in preč. duhovščina, za kar se bo prizadeval častitim obiskovalcem postreči najboljše in najsolidnejše s **sobami, jedili in pijačami**. Poletne mesece je odprt poleg hotela **jeden najlepših in največih vrtov mesta z velikim salonom**, kjer se pri vsakem vremenu častitim obiskovalcem v vsakem oziru pazno in cenó postreže.

Zlasti pa opozarja podpisani na dobro preskrbljeno **zalogo najboljših, pristnih in nepokvarjenih pijač, avstrijskih, tirolskih in šilherskih vin, najfinejšega Reinighauser-jevega piva**. Gorka in mrzla jedila ob vsakem dnevnem času.

➡ Lastni omnibus je pri prihodu vsakega vlaka na razpolaganje. ➡

Z velespoštovanjem

G. Simon,

posestnik „hotela Sandwirth“ v Celovci.

Pravo dolenjsko vino

se toči in tudi v večji meri, po 20 litrov in več, od hiše prodaja v gostilnici

„pri Fortuni“

v Celovcu, Fröhlichove ulice blizu Merlina.

Okrajne in potovalne zastopnike

sprejema

vzajemno zavarovalna banka

„**Slavija**“ v Pragi.

Ker je sedaj po košnji in žetvi in vsled pekoče vročine najpripravnejši čas za sklepanje vsakovrstnih zavarovanj proti požaru, želeli je, da bi slovenski rodoljubje prevzemali zastope vseskozi narodne zavarovalnice „**Slavije**“. Svoji k svojim! bodi nam vedno geslo!

Trud, ki je združen z zastopniškim poslovanjem, povrača primerno

glavni zastop banke „SLAVIJE“

v Ljubljani

(na Kongresnem trgu št. 7.)

kamor naj se pošiljajo tudi ponudbe.